

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/390/2015
Identifikačné číslo spisu:	7811203494
Dátum vydania rozhodnutia:	26.01.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Edita Bakošová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:7811203494.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov 1/ X., bývajúceho v F., 2/ Q., bývajúcej v F., obaja zastúpení JUDr. Františkom Hadušovským, advokátom v Rožňave, Akademia Hronca č. 3, proti žalovanému V., bývajúcemu v F., zastúpenému JUDr. Katarínou Habiňakovou, advokátkou v Košiciach, Štúrova č. 20, o vydanie nehnuteľnosti, vedenej na Okresnom súde Rožňava pod sp. zn. 12 C 67/2011, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 23. októbra 2014 sp. zn. 2 Co 429/2013, takto

rozhodol:

Dovola n i e t a .

Žalobcovia sú povinní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovanému náhradu trov dovolacieho konania vo výške 72,92 eur k rukám advokátky do troch dní.

Odôvodnenie

Okresný súd Rožňava rozsudkom z 18. júna 2013 č.k. 12 C 67/2011-216 zamietol žalobu, ktorou sa žalobcovia domáhali, aby bola žalovanému uložená povinnosť vydať im časť parcely č. XXX/X, X, X, X, diel 6, 7, 8 vo výmere 15 m², evidovanej na LV č. XXXX kat. úz. F. a žalobcom uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania vo výške 1.050,19 eur na účet právnej zástupkyne do troch dní. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ustanoveniami § 126 ods. 1, § 129 ods. 1, § 130 ods. 1, § 132 ods. 1, § 134 ods. 1, 3 Občianskeho zákonníka a § 63 zákona č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok), vecne tým, že z vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalobcovia nepreukázali vydržanie vlastníctva k nehnuteľnosti, ktorú žiadali vydať v zmysle žaloby a to z dôvodu absencie ich dobromyseľnosti, že vec užívajú v presvedčení, že im vlastnícky patrí, pričom k danému obdobiu (1. januára 1992) nebolo vydržanie možné. Spornú časť rigolu (predmet sporu) neužívali výlučne žalobcovia počas celého obdobia, ale užívali ho spoločne s rodinou žalovaného, najmenej do roku 2008. Pre absenciu dobromyseľnosti a nepretržitej oprávnenej držby súd prvého stupňa dospel k záveru, že žalobcovia nenadobudli vlastnícke právo vydržaním k spornej nehnuteľnosti, preto žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol s poukazom na § 142 ods. 1 O.s.p., úspech v konaní a vznik trov na právnom zastúpení.

Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalobcov rozsudkom z 23. októbra 2014 sp. zn. 2 Co 429/2013 rozsudok súdu prvého stupňa s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 1, 2 O.s.p. potvrdil a žalobcom uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v sume 67,88 eur do troch dní k rukám advokátky. Uviedol, že sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, že žalobcovia nepreukázali vlastnícke právo k nehnuteľnosti, ktorú žiadajú vydať a to žiadnym z nadobúdacích titulov podľa § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Skutočnosť, že X. nadobudol dedením podiel 1/18-iny (správne 1/8 - poznámka dovolacieho súdu) parcely č. XXXX nepreukazuje, že je výlučným vlastníkom 15 m2 evidovaných na LV č. XXXX, keďže nevlastní podiel na LV č. XXXX. Nebolo teda preukázané nadobudnutie vlastníckeho práva žalobcov k novovytvorenej parcele o veľkosti 15 m2 geometrickým plánom č. XX/XXXX. V konaní nebolo preukázané, že by túto nehnuteľnosť žalobcovia kúpili v roku 2008 a len ju nedali zapísať do katastra. Taktiež nemohlo dôjsť do r. 2011 k nadobudnutiu vlastníctva k tejto parcele vydržaním, pretože žalobcovia boli stále rušení v užívaní tejto nehnuteľnosti aj úradným postupom, ako to zistil v priebehu konania súd prvého stupňa, pričom žalobcovia v odvolaní neuviedli žiadne nové skutočnosti, ktoré by nebol skúmal súd prvého stupňa, takže nebol dôvod pre zmenu, ani pre zrušenie rozsudku súdu prvého stupňa. Preto odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny, keďže so všetkými námietkami žalobcov sa vypořiadal už súd prvého stupňa. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie žalobcovia, navrhli oba rozsudky súdov nižších stupňov zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Prípustnosť dovolania vyvodzovali z § 237 písm. f/ O.s.p., t.j., že postupom súdu im bola odňatá možnosť konať pred súdom. Uviedli, že nesúhlasia s názorom vysloveným odvolacím súdom, že žalobcovia nepreukázali nadobudnutie vlastníctva k predmetnej nehnuteľnosti, ani s tvrdením, že z LV č. XXXX by malo vyplývať, že žalobca 1/ je zastúpený správcom - Slovenským pozemkovým fondom, resp., že žalobcovia nevlastnia podiel z nehnuteľností vedených na LV č. XXXX, pretože z neho vyplýva jednoznačne, že žalovaný k predmetným nehnuteľnostiam evidovaným na tomto LV, ani k nehnuteľnostiam evidovaným na LV č. XXXX nemá vlastnícke právo ani žiadne vecné právo a žalobcovia naopak sú spoluvlastníkmi parciel evidovaných na LV č. XXXX v pomere 1 z celkovej výmery a výlučnými vlastníkmi parciel evidovaných na LV č. XXXX, o čom predložili dôkaz. Nie je pravdivé ani tvrdenie odvolacieho súdu, že žalobca 1/ nadobudol dedením podiel 1/18 parcely č. XXXX, pretože je vlastníkom v rozsahu 7/8 k celku. Namietali, že súdy sa nevysporiadali s argumentáciou a predloženými dôkazmi zo strany žalobcov a vychádzali pri svojich skutkových záveroch len zo stavu na LV č. XXXX a nesprávne zistili vlastnícke pomery spoluvlastníkov. Uviedli, že svoje vlastníctvo k predmetnej nehnuteľnosti preukázali na základe dedičských rozhodnutí, Notárskej zápisnice a kúpnych zmlúv, čo vyplýva aj z aktuálneho LV č. XXXX kat. úz. F.. Výtýkali odvolaciemu súdu, že sa vôbec nevysporiadal s nedostatočným a nesprávnym odôvodnením súdu prvého stupňa v otázke preukázania vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti, a rozsudok nespočíva na riadnom zistení skutkového stavu a na riadnom vyhodnotení dôkazov. Bola im odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., pretože správne postupu odvolacieho súdu by zodpovedalo, keby bol doplnil dokazovanie preštudovaním a posúdením navrhnutých a už predložených dokladov o nadobudnutí vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam žalobcami a to buď na odvolacom pojednávaní, alebo prostredníctvom súdu prvého stupňa s vytvorením možnosti účastníkov sa k tomu vyjadriť, alebo aby v odôvodnení svojho rozsudku odvolací súd uviedol dôvody, pre ktoré nie je potrebné tieto dôkazy vykonať. Sú toho názoru, že okrem uvedenej vady podľa § 237 písm. f/ O.s.p., rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Žalovaný v písomnom vyjadrení navrhol dovolanie žalobcov zamietnuť a priznať mu náhradu trov konania za dva úkony vo výške 145,84 eur. Uviedol, že predmetom konania bola žaloba o vydanie nehnuteľnosti a súd prvého stupňa ako predbežnú otázku skúmal, či žalobcovia splnili podmienky pre vydržanie podľa osvedčenia, na základe ktorého bol založený v prospech žalobcov list vlastníctva. Preto skutočnosti uvádzané v dovolaní, ktorými žalobcovia výtýkajú odvolaciemu súdu, že sa nevysporiadal s argumentáciou a predloženými dôkazmi z ich strany sú pre spor o vydanie nehnuteľnosti právne bezvýznamné a tiež ich tvrdenie, že preukázali vlastníctvo k sporným nehnuteľnostiam na základe

dokladov, ktoré sa týkajú iných nehnuteľností. Zisťovanie, či splnili podmienky vydržania, bolo zamerané len na tú časť nehnuteľnosti, ktorá bola predmetom sporu a ktorej sa žalobcovia domáhali vydania. Súd prvého stupňa dostatočným spôsobom odôvodnil rozhodnutie a žalobcom nebola odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O.s.p. a z týchto dôvodov nie sú dané podmienky na zrušenie rozhodnutia odvolacieho súdu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací § 10a ods. 1 O.s.p., po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpení v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu. Keďže konanie o každom mimoriadnom opravnom prostriedku má vždy znak výnimočnosti, rámec možného prieskumu obmedzuje zákon len na taxatívne ustanovené dôvody prípustnosti konania o mimoriadnom opravnom prostriedku.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. možno dovolaním napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. Dovolanie proti rozsudku je prípustné, ak je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie je prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 238 ods. 3 O.s.p.). Prípustnosť dovolania žalobcov v danom prípade nemožno vyvodiť z vyššie uvedených ustanovení, lebo napadnutý rozsudok nie je zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), dovolací súd v tejto veci dosiaľ nezaujal záväzný právny názor (§ 238 ods. 2 O.s.p.) a v napadnutom potvrdzujúcom rozsudku odvolací súd nevyslovil prípustnosť dovolania v zmysle § 238 ods. 3 O.s.p.

So zreteľom na to by dovolanie žalobcov mohlo byť procesne prípustné, len ak by napadnuté rozhodnutie bolo vydané v konaní postihnutom závažnou procesnou vadou v zmysle § 237 O.s.p. v znení účinnom do 31. decembra 2014 (ďalej len „§ 237 O.s.p.“). O vadu takejto povahy ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba zdôrazniť, že § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia nie je predmet konania významný a ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie vylúčené.

Vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

So zreteľom na žalobcami tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zamerail na otázku opodstatnenosti tvrdenia dovolateľov, že v prejednávanej veci mu postupom súdu bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup

súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Žalobcovia v podanom dovolaní predovšetkým namietali, že súdy nižších stupňov neúplne a nedostatočne zistili skutkový stav, nedostatočne vyhodnotili vykonané dôkazy a odvolací súd nedoplnil dokazovanie navrhovanými dôkazmi, čím došlo k odňatiu ich možnosti konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p.

Dokazovanie je časť občianskeho súdneho konania, v rámci ktorého si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť aj to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania (por. tiež uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 99/2011, 2 Cdo 141/2012, 3 Cdo 212/2012, 4 Cdo 125/2012, 5 Cdo 251/2012, 6 Cdo 36/2011 a 7 Cdo 34/2011).

Nevykonanie určitého dôkazu (nevyhovenie návrhu účastníka, aby súd vykonal ten - ktorý dôkaz) môže mať za následok neúplnosť skutkových zistení vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia, nie však procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. (por. R 37/1993). Zo samej skutočnosti, že súd v priebehu konania nevykonával všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nemožno vyvodíť, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. prípustné (por. R 125/1999, R 6/2000).

Tým, že súdy prípadne nevyhoveli všetkým návrhom žalobcov na vykonanie dôkazov, neodňali im možnosť pred súdom konať.

Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov, ktoré žalobcovia v dovolaní tiež naznačujú, nie je vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. Pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. V prípade nesprávnosti hodnotenia dôkazov nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia (por. R 42/1993, ale aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 1 Cdo 18/2011, 3 Cdo 268/2012, 4 Cdo 314/2012, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 104/2010, 7 Cdo 248/2012).

Na námietku dovolateľov spochybňujúcu správnosť zistenia skutkových záverov nižších súdov, či nedostatočné zistenie skutkového stavu veci možno uviesť len to, že v zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať ako revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, tak ani prieskumom nimi vykonaného dokazovania.

Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 O.s.p.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou, v ktorej by mohol preskúmať akékoľvek rozhodnutie súdu druhého stupňa. Preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z tohto dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože - na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu - nemá možnosť podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní tieto dôkazy sám vykonávať, ako je zrejmé z obmedzeného rozsahu dokazovania v dovolacom konaní podľa ustanovenia § 243a ods. 2, in fine O.s.p. (arg. „dokazovanie však nevykonáva“).

K námietke žalobcov, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), je potrebné uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (por. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001, sp. zn. 2 Cdo 50/2002). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (por. § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), zároveň je ale zhodne zastávaný názor, že (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., pretože (ani prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (por. napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 102/2004, sp. zn. 2 Cdo 282/2006, sp. zn. 3 Cdo 174/2005, sp. zn. 4 Cdo 165/2003). I keby podľa názoru dovolateľov išlo o nesprávne právne posúdenie veci (dovolací súd z tohto aspektu vec neposudzoval), táto skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd použil správny právny predpis a či ho správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné (o taký prípad ale v prejednávanej veci nešlo). Keďže dovolanie žalobcov nie je procesne prípustné, nemohol dovolací súd pristúpiť k posúdeniu správnosti právneho posúdenia veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcov podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

V dovolacom konaní procesne úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalobcom, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalovaný podal návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p.) a trovy tohto konania vyčísľil. Dovolací súd mu priznal náhradu spočívajúcu v odmene advokáta (ktorý ho zastupoval aj pred súdmi nižších stupňov) za 1 úkon právnej služby poskytnutej vypracovaním vyjadrenia z 5. marca 2015 [§ 13a ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení vyhlášky č. 184/2013 Z.z. (ďalej len „vyhláška“)]. Základnú sadzbu tarifnej odmeny za tento úkon právnej služby určil podľa § 11 ods. 1 písm. a/ vyhlášky vo výške 64,53 eur, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu [§ 16 ods. 3 vyhlášky (t.j. 8,39 eur)] predstavuje spolu 72,92 eur.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.